

UTRPENÍ A SLÁVA

Lukáš 9,22-36

Lukáš 9,22-36 nám dojmavým způsobem představuje utrpení Syna člověka a slávy potom. Z ruky lidí musel „*mnoho trpěti*“ a „*zavržen*“ a „*zabit*“ býti. Krátce nato máme na hoře proměnění přechodné vidění slávy a cti, kterou má být Syn člověka podle Božího předsevzetí korunován (Žalm 8). Tento oddíl je výzvou pro naše srdce, neboť jasně ukazuje: Učedníci, kteří mají výsadu sdílet Jeho slávu, jsou nejprve povoláni, aby měli podíl na Jeho utrpeních. Tak zde před nás na jedné straně přichází cesta a podíl těch, kteří následují zavrženého Krista v tomto přítomném zlém světě; na druhé straně vidíme slávu, k níž tato cesta vede v budoucím světě.

Cesta utrpení (verše 23-27)

Pán začíná Svá naučení slovy: „*Chce-li kdo přijíti za mnou.*“ Úchvatná slova, která zahrnují to, že On šel první a vytvořil pro ty Svě cestu a že ti Jeho mají přání, následovat Jeho šlépěje. U vstupu na tuto cestu slyšíme zkoumavá slova: „*Zapři sám sebe*“. Lidé mluví o sebezapření a mají tím na mysli, že se po nějakou omezenou dobu zdrží určitých věcí, aby podporovali dobročinné účely. To však je opak sebezapření, neboť to slouží spíše k sebeuspokojení a k vyvýšení vlastního Já. Sebezapření znamená, že naše Já je naprosto ponecháno bez povšimnutí, abychom druhým v lásce sloužili. To byla cesta, po které Pán vždy šel, když procházel tímto světem trápení.

Kromě toho je od světa zavržený Kristus na místě „vně“, na místě pohanění, a ti, kteří Ho následují, musí zažít, že také oni ponесou pohanění. Proto Pán vyzývá toho, kdo Ho následuje: „*Ber svůj kříž na každý den.*“ Pro Pána znamenal kříž nejen utrpení a hanbu z ruky lidí, nýbrž také daleko hlubší utrpení z Boží ruky. V utrpeních ze strany svatého Boha, když byl učiněn hříchem, byl sám. Ale na Jeho utrpeních, která vytrpěl ze strany lidí, můžeme svou nepatrnou mírou mít podíl. Zanechal nám dokonalý příklad takových utrpení, neboť jsme povzbuzováni, abychom hleděli na Toho, který „*nedbaje hanby: strpěl kříž a posadil se na pravici trůnu Božího*“ (Židům 12,2 – přel.). Pohanění musí být také přijímáno „*každý den*“. To jsou slova, která zkoumají srdce, neboť je relativně snadné přinést velkou oběť při určité příležitosti. Ale pro Krista „*každý den*“ přijímat pohanění a utrpení, k tomu je zapotřebí velká milost.

Avšak jak se sami můžeme zapřít a nést pohanění? Jenom když máme před sebou předmět, který je větší než moje Já. Proto Pán říká: „*Následuj mne.*“ Kromě toho následování Krista znamená nutně vzdát se přítomného života. Kdo žije jen pro přítomný život – ať je

věřící nebo nevěřící – žije život, který nutně ztratí, neboť to je v nejlepším případě přechodný život. Mít před sebou Krista znamená žít život, který není přechodný – život, z kterého se můžeme těšit už nyní, kterému ale v jeho celé plnosti porozumíme teprve ve věčné vlasti života. Dále je nemožné následovat Krista a zároveň jít se světem a hledat jeho výhody. Pavel, pro kterého byl život Kristus, mohl říci: „*Ale to, což mi bylo ziskem, položil jsem sobě pro Krista za škodu.*“ (Fil. 3,7) Jakou výhodu to má pro nevěřícího, získat celý svět pro několik prchavých roků, a potom věčně zahynout? Pro věřícího, který se spojuje se světem a hledá jeho přednosti, to znamená, že ztratí radost v Pánu. Jeho svědectví pro Pána je pryč a on ztratí uznání Pána v den, „*když přijde v slávě své a Otcově i svatých andělů*“ (Luk. 9,26). Následovat zavrženého Krista v tomto přítomném světě tedy znamená: zapřít vlastní Já, trpět pohanění ze strany lidí a přijmout ztrátu přítomného života se světem a jeho výhodami.

Přicházející sláva (verše 28-36)

Cesta pohanění a ztráty přítomných věcí zahrnuje utrpení pro tělo. Ale utrpení je jen pro krátký čas, neboť věčné břemeno slávy je před námi. Pán chce našim srdcím dát dojem o této slávě, když rozvíjí krásu slávy, která leží na konci této cesty utrpení. Abychom mohli vejít do těchto nebeských věcí, musíme pozvednout svého ducha nad tento přítomný svět; proto čteme, že „*vystoupil na horu*“ (Luk. 9,28). Není to – uprostřed všech utrpení tohoto světa a vážných zkoušek v Božím lidu – radost, být pozdvižen nad věci, které slyšíme a vidíme, a v duchu na vrcholku hory obdržet vírou pohled na budoucí slávu? Povzbuzuje a uklidňuje to ducha, když na kopcích nad temným údolím, jímž máme procházet, vidí sluneční světlo.

Když učedníci vystoupili na horu, to první, co vidí, je modlící se člověk. Modlitba je výraz závislosti na Bohu a obecenství s Bohem. Bída země může být sledována k neposlušnosti a nezávislosti **jednoho** člověka – Adama. Slávy budoucího světa jsou uvedeny závislostí **jednoho** člověka – Krista. Budoucí svět bude světem štěstí, protože tam bude každý žít v závislosti na Bohu. Pro nás je dobré vystoupit „*na horu*“, abychom všechno před Bohem rozprostřeli, abychom mohli sestoupit „*do roviny*“, abychom všechno činili pro Boha – zatím co čekáme na příchod Krista. Tak spojuje také Juda ve svém Dopisu modlitbu s příchodem Krista, když nás vybízí k tomu, abychom byli nalezeni „*modlící se v Duchu Svatém*“, když „*očekáváme milosrdenství Pána našeho Ježíše Krista k věčnému životu*“ (Judy 20.21).

1. V tomto obdivuhodném výjevu poznáváme proměnu, kterou věřící prožijí, když Ježíš přijde. Vidíme, znázorněno v Kristu, obraz nebeského, který ponese v budoucí slávě. „*A jako jsme nesli obraz toho z prachu, tak ponese také obraz nebeského.*“ (1. Kor. 15,49) Tak vidí učedníci v Osobě Krista, když se modlil, jak zemské je proměněno v nebeské. Petr napsal o tomto obdivuhodném výjevu: „*Oznámili jsme vám moc a příchod našeho Pána.*“ (2. Petra 1,16) Všimněme si slova **moc**. Petr jakoby říká: My jsme nejen předpověděli, nýbrž **jsme viděli**, co se stane, když On přijde. Viděli jsme

Jej jako člověka v ponížení, a potom, v okamžiku, byly Jeho šaty ponížení zaměněny za šaty slávy; a Jeho tvář, která byla zohavena více než nějakého člověka, zářila jako slunce. Viděli jsme v Něm mocnou sílu, která „v okamžení“ promění tato těla nízkosti k podobnosti s Jeho tělem slávy (1. Kor. 15,52; Fil. 3,21).

2. Na hoře je nám přiblíženo, že v budoucí slávě Mu nejenom budeme podobni, ale že také budeme u Něho, neboť čteme: „*A aj, dva muži mluvili s ním.*“ (Luk. 9,30) Nebude ve slávě sám. Bude mít druhy – i když On bude přirozeně více než Jeho druhové pomazán olejem veselí. V takovém slavném výjevu bychom očekávali, že bude obklopen zástupem **andělů**, ale Jeho druhové budou **lidé**. Jsou to **lidé**, za které On zemřel; **lidé**, které přivede do slávy; **lidé**, kteří Jeho slávu jako Syna člověka budou sdílet s Ním. V nebi už nebude smrt, „*ani kvílení, ani křiku, ani bolesti nebude více*“ (Zj. 21,4). Ale největší radost bude, že budeme u Něho – že budeme u **Ježíše**. Tak končí také ten obdivuhodný oddíl, ve kterém nám Pavel vysvětlil, že budeme vytrženi, abychom se s Pánem setkali ve vzduchu, slovy: „*A tak vždycky budeme s Pánem.*“ (1. Tes. 4,17)
3. Učíme se, že nejenom budeme u Něho ve slávě, nýbrž že s Ním ve slávě budeme doma, neboť o těch dvou mužích čteme, že **s Ním** mluvili. Kdyby tam jenom bylo napsáno, že **On s nimi mluvil**, možná bychom si mysleli, že my budeme ve slávě sice osvětěnými, ale tichými posluchači. Když oni však s Ním mohou mluvit, pak tu není žádná vzdálenost a odstup. Učedníci jistě i na zemi s Ním pěstovali dobré obecenství, i když někdy trochu brzděné. Ve slávě budeme mít radostné a svaté obecenství bez nějaké stopy odstupu. Je jistě krásné, že v den vzkříšení přišel ke dvěma učedníkům a oni ve svých okolnostech pouště přece mohli říci: „*Zdalíž srdce naše v nás nehořelo, když mluvil nám na cestě?*“ (Luk. 24,32) Ale oč vzácnější je výjev, ve kterém vede dva věřící k tomu, aby **s Ním** mluvili ve slávě!
4. Nejenže Mu budeme podobni a budeme u Něho, ale budeme také sdílet Jeho slávu, neboť o těchto dvou mužích čteme: „*Kterí se zjevili ve slávě.*“ (Luk. 9,31) Mají podíl na slávě Krista jako oslaveného člověka. Tak čteme o věřících: „*Když se pak ukáže Kristus, život náš, tehdy i vy ukážete se s ním ve slávě.*“ (Kol. 3,4) Není to velká obět nechat pomíjivé slávy tohoto světa jít a přijmout cestu utrpení, když víme, že budeme mít podíl na slávě Krista v budoucím světě.
5. „*Mluvili o jeho vyjití, které měl naplnit v Jeruzalémě.*“ (Luk. 9,31 – přel.) O něco později mluvili jiní dva učedníci na své bezútesné cestě do Emaus o Jeho vyjití, které Mu lidé připravili: „*Kterak jej vydali přední kněží a knížata naše na odsouzení k smrti, i ukřižovali jej.*“ (Luk. 24,20) Není divu, že byli smutní, neboť vše, co mohli poznat ve smrti Krista, bylo to, co na člověka přivedl soud. Avšak zde, na hoře, dva mužové zapomínají na špatnost člověka a vidí jen Ježíše a smrt, „*kterou měl naplnit*“. Vidí v Jeho smrti dokonalé ukázání Jeho poslušnosti vůči Otci, když vykonává Otcovu vůli a sám sebe obětuje bez poskvrny Bohu. Vidí tedy v Jeho smrti to, co oslavuje Boha a co člověku otevírá cestu požehnání. Jak je dobré vystoupit na horu a povznést se nade všechnu špatnost člověka a nad selhání věřících, abychom viděli tu nadměrně bohatou lásku,

kteřá Pána vedla, aby se sám vydal, a nalezi odpočinutí ve smrti, kterou On vyplnil. Stejně tak také shromážděný zástup vykoupených v den budoucí slávy bude mluvit o smrti, kterou vyplnil, neboť řeč nové písne bude: „*Vykoupils Bohu krví svou.*“ (Zj. 5,9)

6. V tomto obdivuhodném výjevu jsme v duchu vedeni přes slávu království k tomu, co mluví o domu Otce. Čteme, že „*stal se oblak, i zastínil je*“ (Luk. 9,34). Smrt, kterou Kristus vyplnil, otevírá věřícím nejen cestu k tomu, aby měli podíl na slávách království, nýbrž uschopňuje je také, aby v obecnství s Kristem vstoupili do bezprostřední přítomnosti Boha Otce, o které mluví oblak. Petr mluví ve svém Dopisu o tom, že „*se stal k němu od velebné /převyšující/ slávy hlas*“ (2. Petra 1,17). Jsou slávy pozemského království, ale je daleko převyšující sláva: sláva přítomnosti Otce v domu Otce. Učedníci viděli slávu Syna člověka. Ale je ještě jiná sláva – větší sláva – sláva, o které Pán mluví, když ve Své modlitbě prosí Otce, aby „*viděli slávu mou*“ (Jan 17,24). Jeho slávu jako Syna člověka budeme sdílet; Jeho slávu jako Syna Božího budeme spatřovat.
7. V této převyšující slávě smíme slyšet, jak Otec vyjadřuje Své zalíbení ve Svém Synu, neboť slyšíme hlas z velebné slávy, který říká: „*Tento jest ten Syn můj milý, jeho poslouvejte.*“ (Luk. 9,35) Hlas neříká: „*Toto je můj Syn, kterého máte milovat,*“ nýbrž: „*Toto je můj Syn, kterého miluji.*“ Budeme přivedeni do domu Otce, abychom tam měli obecnství s Otcem v Jeho zalíbení v Jeho Synu.

Zde je nám tedy představen ten slavný podíl, který bude naším, když Ježíš přijde: Budeme Mu podobní; budeme u Něho; budeme u Něho doma; budeme sdílet Jeho slávu v království; budeme nejen mít radost a všechno s Ním sdílet, nýbrž také za všechno budeme vděčit Jemu, neboť budeme mluvit o Jeho vyjití; budeme uvedeni nad slávy království do převyšující slávy domu Otce, abychom tam poznávali a těšili se z Otcova zalíbení v Synu. Poněvadž jsme ale ještě na cestě ke slávě s Kristem, chceme si ještě připomenout to, že máme Pána u sebe také na naší cestě pouští. Proto čteme: „*A když se ten hlas stal, nalezen jest Ježíš sám.*“ (Luk. 9,36) Vidění končí, Mojžíš a Eliáš ustupují, oblak mizí, hlas ztichne, ale Ježíš zůstává. Když jdeme svou cestou tímto světem se všemi jejími pokusenými a se vším jejím utrpením, On je s námi, jak to sám zaslíbil: „*Nikoli nenechám tebe, aniž tě opustím.*“ (Židům 13,5) On nás miluje až do konce, a tak také až do konce bude s námi – dokud nebudeme u Něho – a „*požehnání Hory*“ budou naším věčným podílem.

H. Smith, EuE 11/2015